Maria Rosa Tamburini: 'Les prioritats canvien i el meu final com a jugadora està a prop'

La històrica capitana del Patí Hoquei Club Sant Cugat, Maria Rosa Tamburini, encara l'últim capítol de la seva carrera amb la sensació d'haver pogut gaudir de la seva passió. Amb 34 anys i després de 25 jugant a hoquei, assegura que 'el final està a prop' però es mostra satisfeta amb la feina feta durant tots aquests anys, des que va formar part de les noies que van obrir camí a l'hoquei femení a l'estat. En una entrevista a Cugat Mèdia, parla de la seva carrera i de la seva cara més personal.

Comencem pel principi. Per què vas decidir jugar a hoquei patins?
El meu germà hi jugava, jo feia patinatge, no era gaire bona i em van dir d'anar a jugar futbol perquè m'agradava molt els esports. Just quan estava fitxant pel futbol va venir l'entrenador del meu germà i em va dir, per què no proves? Ho vaig fer i em vaig enganxar.

Fa 25 anys, com era l'hoquei patins? Quantes noies jugaven a l'hoquei patins?
Molt poques, jo vaig ser una de les primeres a aconseguir jugar a alevins. La Carla Giudici, que té la mateixa edat que jo, feia més temps que jugava i en benjamí de segon any li van dir que no podia seguir amb nois. El seu pare va lluitar per això i es va aconseguir que es pogués jugar a alevins. Érem només tres nenes en tota Catalunya que jugàvem amb nois en aquesta categoria. Més avall potser n'hi havia 20 o 30 en tot Catalunya.

Tu has viscut aquesta progressió. Què és el que fa falta?
Ara mateix s'estan posant molts esforços. Aquí a Sant Cugat s'està fent un pas més i crec que estem fent un tomb. Tenim la sort que és una ciutat molt esportista, molt igualitària i s'aposta tant pel masculí com pel femení. S'està normalitzat que les noies poden fer qualsevol esport i que els nois també en poden fer qualsevol.

S'ha notat la sèrie de les de l'hoquei?
La gent ho coneix més, ara la gent diu me'n vaig a jugar a Palau de Plegamans i et diuen: 'oh fes-te fotos! Coneixeràs a les noies' i jo penso no, si jo conec a les dobles que fan les escenes d'hoquei. Gent que conec em demanaven la foto dels vestidors.

Ara també entrenes i jugues. Vols estar sempre lligada a l'hoquei?
Em vaig casar amb un àrbitre per acabar-ho de rematar. Especialment en el vessant femení, ara que hem aconseguit totes les categories de base a Sant Cugat que això és un gran pas. I a més, la meva filla vol ser portera així que en cas que em vulgui desvincular ho tinc difícil.

Maria Rosa Tamburini és encara la referència del primer equip santcugatenc / Foto: Clara Liañez

Vas ser una de les pioneres de l'hoquei femení a Catalunya. Com et miraven, què senties?
Bastant, no pels meus companys, que em tractaven com una més, sinó per la gent que senties que deien: 'Ah, una nena! I a més capitana!'. Els pares eren els qui pitjor ho portaven, la gent de la grada. Els meus pares em donaven suport i gràcies a ells ara m'adono de tot el masclisme que vaig haver de suportar. Ho veia com un fet normal, mai em vaig plantejar ser un cas excepcional. I vist en la distància te n'adones de tot el que vaig

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/entrevista/145851.html

Copyright 2024 Cugat.cat

aguantar.

Amb el temps ho has parlat amb els teus pares?
Sí que senties allò que 'com pot ser que una nena t'hagi fet un gol'. Encara ara se sent. Els meus pares intentaven no escoltar i donar-me tot el suport i per sort a mi no m'arribava tant el comentari o no li donava la importància que realment tenia.

Tots els teus germans han jugat a hoquei.
Sí, va començar el segon, en Guille. Després jo m'hi vaig enganxar i els dos petits van venir darrere. Nosaltres els dèiem que no, que serien uns 'bitxos raros', però resulta que això passa a totes les famílies.

La teva filla també segueix les teves passes.
Sí, ara té cinc anyets i volia jugar a hoquei des de més petita, però vam preferir que s'esperés una miqueta, que no fos obligada. Ha començat al febrer perquè va insistir molt i, a més, va dir que volia ser portera. I vam dir, doncs mira, endavant, filla, si ho tens clar.

En ser una de les primeres, vas estar a escala mundial, segurament el més destacat el mundial 2006, amb un regust amarg però ara mirant enrere?
Ara quan mires enrere ho recordo amb afecte, com va ser la Copa Amèrica també amb Catalunya... El 2005-2006 van ser els meus anys bons a escala internacional. Ara els veig lluny, ja. Veus l'esforç que vas fer, encara que sigui una cosa que t'agrada, però totes les hores dedicades i com ho vaig gaudir i penses que si les meves filles fan qualsevol esport però troben una passió com la que he trobat jo, estaré molt contenta.

No haver-lo guanyat no és tan dur? Recordem que la final va ser decebedora.
Sempre queda allò que quan veus la medalla a casa penses: 'podria ser d'or!' però va ser una final d'un mundial en l'esport que a mi m'agrada, ho valores més.

El Patí Hoquei Sant Cugat ha estat oscil·lant entre Ok Lliga i Nacional Catalana, ha sigut un equip ascensor. T'has plantejat mai jugar a un altre lloc?
Quan era joveneta, amb 14 anys van trucar a la porta i els meus pares em van deixar escollir. En el seu moment el meu equip era competitiu i, a més, hi havien les meves amigues, treballava i estudiava a l'hora... Pensava que podia fer el que m'agradava, a casa meva i amb la gent que apreciava. L'espineta d'haver anat fora no la tinc. Com que vaig poder tenir la selecció espanyola i la selecció catalana, també vaig poder jugar amb les jugadores a molt bon nivell.

Està creixent el nivell a l'hoquei femení?
S'ha notat molt. Nosaltres a l'any 2000 vam pujar a la màxima categoria, que en aquell moment era Primera Catalana. Des de llavors fins la primera vegada que baixem vam estar 12 o 13 anys a la màxima categoria de l'hoquei estatal i sí que és veritat que si tenies una bona portera, algú que fes gols i algú que organitzés ja et salvaves. Ara no.

Ara necessites un equip de 6-8 jugadores completes i preparades, ja no és allò d'entrenar tres dies. S'està convertint en un esport professional. Ara es veu el canvi, tot i que seguim sent un esport amateur.

Tamburini va començar a l'hoquei seguint les passes del seu germà petit / Foto: Clara Liañez

Creus que s'arribarà a professionalitzar? Perquè tu, de l'hoquei, no n'has viscut mai.
Jo no. Sé que hi ha algun equip femení amb sous, que això està molt bé. En alguns llocs ens paguen el

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/entrevista/145851.html

Copyright 2024 Cugat.cat

material. Però això en masculí també passa, el PHC Sant Cugat l'any passat a Ok Lliga estaven sense cobrar. Potser sí perquè hi ha un augment de la base, s'estan apuntant moltes nenes, en l'equip de la meva filla hi ha 30 nens i són el 50%. Potser aquest augment de base també et porta un augment de públic que pot permetre, no professionalitzar, però sí tenir un petit sou pel temps que hi dediques.

Has tingut dues filles durant la teva carrera esportiva. És un dels elements que cal treballar en l'esport femení. Com ha sigut la teva experiència de tenir dues filles mentre jugaves? Per què t'has decidit a tornar?
En el primer embaràs vaig pensar que no tornaria a jugar i el meu marit va dir, tu si vols, al setembre torna a jugar. A més em van coincidir tots dos en una temporada completa i només perdia un any. Quan una és mare, necessita una via d'escapament. El teu temps per tu. És molt maco ser mare, però necessites sortir. I jo tenia l'hoquei. És un compromís, si hagués d'anar al gimnàs sola, no hi aniria. De l'altra manera, he de complir amb el meu equip i a mi m'anava molt bé.

Amb la gran vaig poder jugar a Ok Lliga i no esperava, després de la segona, tornar a jugar a la màxima categoria.

25 anys jugant. Fins quan?
El final està a prop. No sé si un o dos anys, però crec que ja s'acaba. El projecte a Sant Cugat amb el Beto Borregán ha vist com arribaven noies joves que s'estan implicant i tenim molts equips de base. I jo, tot i que em sento important, ja no faig tanta falta.

A més, la meva vida ha canviat, també vull dedicar-los temps a les meves filles. Si fan una activitat a l'escola poder-les anar a veure, poder anar a les cercaviles amb elles. Les meves prioritats estan canviant i el meu final com a jugadora està més a prop.

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/entrevista/145851.html

Copyright 2024 Cugat.cat